

ikke at være forbundet med store Banfælgigheder at udføre store og fortjenstfulde Arbejder. Jeg vil ogsaa gerne være med til, at man ikke paafører vort Land større Byrder, end det kan bære, naar det kommer til Stykket. Vi staa over for en Afgørelse af Spørgsmaalet om Frederiks Hospital, som jeg havde ment kunde blive Genstand for yderligere Fremme, men efter hvad der her under denne Sags Behandling er kommet til at foreligge, er jeg bange for, at der er opstaaet saadanne Tvivl om denne Sag, at det har skabt Banfælgigheder.

J. Scavenius: Ja, siden jeg ser, at man, skont den meget ærede Minister, synes mig, udførlig, klart og godt har godtgjort, at for det første var der en Undersøgelse i Gang, som ikke var endt, hvad Frederiks Hospitals Bestyrelse angaar, og for det andet, at der kunde siges særdeles meget og afgørende til Forsvar for Direktøren — da jeg altsaa ser, at man trods dette fortsætter med et efter min fulde Overbevisning aldeles uberettiget Angreb paa denne Mand, og derigennem for Resten ogsaa paa mig — men det kan nu være aldeles ligegyldigt — saa har jeg bedt om Ordet igen for at sige et Par Ord om de 3 Ankepotter, som man har fremført imod denne Mand. Den første, Brugen af et alt for stort Quantum Apotekervarer — ja, jeg vil ærlig tilstaa, at jeg fast undser mig for at omtale noget saa latterligt og ubetydeligt som dette. Det er en Kendsgerning, at Hospitalets Funktionærer alle som en have fri Apotek, fri Medicin. Om der saa i et enkelt Aar er brugt forholdsvis meget og et andet Aar saa noget mindre, ja det gaar over min Forstand, at det skal fremhæves som Misbrug. Men jeg skal da nu ophøre, at efter hvad der er kommet til min Kundskab — og jeg tror, det er rigtigt — saa har vedkommende Mand i de 5 Aar, han har været Hospitalets Direktør, brugt i Gennemsnit 177 Kr. om Aaret til Apotekervarer, deri beregnet den omtalte Vinaigre eller Eau de Cologne. Det kan ikke paa nogen Maade anses for urimeligt. Det er muligt, det skal jeg ikke nærmere undersøge, at det i et enkelt Aar er gaaet op til det dobbelte, men til andre Tider er der saa brugt mindre, nok sagt i Gennemsnit er der, som jeg her siger, brugt omtrent 177 Kr. om Aaret. Jeg indser virkelig ikke, at dette med nogen fornuftig og rimelig Grund kan fremføres som et urimeligt Forbrug ikke for en enkelt Mand, men for en Mand med Husstand, thi det maa man huske paa, det er det, han har Ret til. Dernæst er der Tale om Rejserne og de store Rejseudgifter. Jeg

skal indrømme, at de 3 Rejser, der ere gjorte i 3 forskellige Aar, som tilsammen have kostet mellem 8 og 9 Tusind Kroner, forekomme ikke mig at have været meget dyre. Jeg har, den Gang jeg gav Ordre til Direktøren, at han skulde gøre Rejser omkring i Europa paa Hospitalets Regning for at skaffe os nøjagtige og gode Oplysninger om, hvorledes de nyeste Hospitaler vare byggede og indrettede, sagt til ham, at de dertil nødvendige Penge maatte han bruge. Det var mig klart, at man ikke kunde sætte Direktøren for en Statsanstalt i det Forhold, at han skulde rejse som en ung studerende. Han maatte rejse paa en saadan Maade, forsynet med tilstrækkelige Rejsepenge, at han var i Stand til at træde op som et nogenlunde være stillet som de Mænds Lige-mand, med hvem han skulde forhandle, og hos hvem han skulde søge Oplysninger. Paa det Grundlag var Rejseplanen lagt, og jeg tror, det var fuldt berettiget fra Ministeriets Side at lægge det til Grund. Som sagt, det var 3 forskellige Rejser. De strakte sig over halvandet Hundrede forskellige Anstalter, beliggende i Tyskland, Østerrig, Svejts — tror jeg ogsaa — Frankrig og England, og det er ganske naturligt, at der er gaaet de Penge med, som ere gaaede. Det tredje, man anker over, er, at han har forskaffet sig særlig Betaling for at paatage sig Bestyrelsen af de af Hospitalet overtagne Ejendomme paa Hjørnet af Bredgade og Tolddobvej. Hvad disse Ejendomme angaar, skal jeg straks sige, at det jo er meget let at være bagflog. I Direktør Fischers Tid, da han kom op til Ministeriet og bad om Bemyndigelse til at sælge disse Ejendomme, da vare Forholdene her i Byen i Opkomst. Der blev budt ganske overordentlige Summer pr. Kvadrat-alen for dem, og der var ikke nogen Næm-lighed — skont man maaste nu vil fordre det — for, at man skulde have tænkt sig det Omslag i økonomisk Henseende i alt Fald saa nær, som det i Virkeligheden var. Det, der blev budt, var til saa stor Fordel i økonomisk Henseende for Hospitalet, at jeg ikke turde sige nej til Fischers Forslag om at sælge disse Grunde. De bleve altsaa solgte, men nogle Aar efter kom den nedadgaende Bevægelse, Ejendommene her i Byen sank i Værdi, de Mænd, der havde bygget de store Huse derne, kunde ikke længer holde sig, og det endte saa med, at Hospitalet blev nødt til at overtage Ejendommene. Smidlertid, man maa dog ikke tro, at det har været en daarlig Spekulation, til Dato i alt Fald ikke. Det er nemlig lykkedes nu, efter at Ejendommene ere overtagne, satte fuldstændig i Stand og komne under Hospitalets Bestyrelse,